

LES AVENTURES
D'**ALFRED
& AGATHA**
ELS DEU OCELLS ELSTER

Ana Campoy

edebé

LES AVENTURES
D'**ALFRED**
& **AGATHA**
ELS DEU OCELLS ELSTER

Ana Campoy

edebé

Títol original: *Los diez pájaros Elster*

© Ana Campoy, 2011

© Ed. Catalana: edebé, 2011

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Directora de la col·lecció: Reina Duarte

Disseny de les cobertes i il·lustracions: Álex Alonso

© Traducció: Elisenda Vergés-Bó

Primera edició, octubre 2011

ISBN 978-84-683-0303-1

Dipòsit Legal: B. 24012-2011

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Per a José Luis i Matilde, els meus pares.

Índex

1. El Barri Est	7
2. A la recerca de l'Agatha	25
3. Un cas molt estrany	37
4. Informació de primera mà.....	57
5. Un berenar inesperat	77
6. Els ocells de la senyora Elster	105
7. Intrusió nocturna	125
8. Massa secrets	149
9. El gabial	169
10. <i>In fraganti</i>	179
Epíleg	195
SABIES QUE...?	209

Capítol 1

El Barri Est

L'hèlix de l'avió girava i girava de manera que era gairebé impossible veure-la. Malgrat que tenia unes aspes força minúscules i que era un model de fabricació tosca i una mica desproporcionada, la joguina solcava fugaç el cel encapotat del carrer. El seu vol era altiu. Era com si ni el vent ni les fulles que viatjaven entremaliades d'un mur a l'altre de la ciutat fossin capaces d'aturar la increïble velocitat que les ales de l'avió havien assolit.

High Road no era altra cosa que l'avinguda principal de l'humil però no menys pintoresc Barri Est. Els carrerons i els comerços proliferaven entre les teulades irregulars que coronaven el barri. I entremig la seva gent, dedicada completament a la feina i a la seva vida atrafegada, caminava apressada d'aquí cap allà fins que la nit cobria l'horitzó de la incipient ciutat de Londres.

La majoria dels vianants que transitaven per la vorera de High Road mai no miraven cap amunt. Els seus caps estaven acostumats a continuar sempre endavant, dedicant tota l'atenció a les seves tasques sense que cap estímul inútil pogués distreure'ls.

L'Alfred pensava que allò no era una cosa de la qual algú hagués d'estar orgullós. Des de la finestra de la seva habitació, percebia coses com aquella i pensava com devia ser, d'avorrida, la vida d'algú que es perd tot el que hi ha des de l'horitzó cap amunt. I aquella ocasió no era diferent de la resta. Ho havia pogut comprovar feia un moment, quan, enfilat a la finestra del primer pis, va llançar l'avió cap al carrer. Aquest va començar a planar sobre els caps de la gent i cap ni un d'aquells éssers que omplien de gom a gom l'avinguda no es va adonar del voleteig de l'intrús. De la mateixa manera, tampoc ningú no advertia mai la constant presència de l'Alfred a través del vidre de la finestra. Normalment els altres altres nens decidien emprar el seu temps de lleure jugant a pilota o fent entremaliadures, però ell s'estimava més dedicar les tardes a estar-se a casa i desenvolupar els seus dibuixos i invents, com la rèplica del planador *Coanda-1910* que en aquells moments sobrevolava les teulades del carrer.

L'avió continuava el seu valerós trajecte esquivant els tendals i els cables elèctrics, aliè completament als pensaments del seu jove creador. De sobte, la joguina va començar a perdre altura i un cop de vent la va obligar a girar a l'esquerra. L'Alfred va contenir la respiració i quan es va adonar que el seu avió havia anat a parar sota una de les veles de l'empedrat, va estrènyer les parpelles amb força.

Tot d'una, un esgarip va provocar que el cavall d'una de les carretes que travessaven el carrer s'encabrités. Era el senyor Fisher, que acabava de sortir de la seva peixateria mentre intentava desfer-se del *Coanda* descontrolat. Sacsejava, maldestre, els seus braços rodanxons, com si la joguina fos un molest eixam d'abelles. Terroritzat, va començar a córrer carrer avall, però amb prou feines havia recorregut uns quants metres, que no li va quedar cap més remei que llançar-se a terra. L'avió ja volava a una altura de només tres pams, i el peixater, malgrat la seva sorprenent astúcia, no va poder evitar que la joguina s'emportés el seu magnífic postís de cabells naturals, el qual havia estat motiu de tafaneries al barri durant uns quants mesos.

Per a desgràcia de l'Alfred, l'aparell va pagar la

seva gosadia estavellant-se contra el vidre de l'aparador del senyor Fisher, que, enfurismat i fora de si, va comprendre a l'instant qui devia ser el culpable d'aquella malifeta.

—Alfred!!!

* * *

—Però com pot estar tan segur que això és cosa del meu fill? —va preguntar, indignada, la mare de l'Alfred.

El peixater bullia de ràbia. El pit se li movia amb violència i les gotes de suor li lliscaven per la cara, inflada de sang. No era el primer cop que el senyor Fisher arribava protestant a la botiga de queviures del pare de l'Alfred. Ho feia si considerava que les caixes de verdures amuntegades al carrer barraven el pas cap a la seva peixateria; si pensava que la carreta de les comandes s'aturava massa temps al davant de l'entrada del seu negoci; o si creia que el pare de l'Alfred consentia massa el seu fill, com semblava que era el cas. Era un home massa primmirat.

—Sempre és culpa seva! —va rugir mostrant-li

les seves dents grogues d'ocell carronyaire—. No hi ha cap persona en tot el Barri Est que s'escapi de les seves dolenteries. Es passa tot el dia maquinant entremaliadures i diableries amb aquests fòtils del dimoni...

L'Alfred va intentar obrir la boca per protestar, però només va aconseguir omplir-la d'aire. Els seus invents no eren ni de bon tros res relacionat amb el diable. Només eren projectes interessants que podrien ser molt útils per a la humanitat i que, sens dubte, farien que la vida fos molt més còmoda. Tampoc no tenia la intenció de molestar el senyor Fisher ni a ningú, però era clar que en aquella discussió ell tenia totes les de perdre.

—Estic fart del seu fill. Quan no em roba les caixes de peix per fer alguna de les seves bogeries, m'espanta la clientela amb els seus trucs estranys. Fa tres setmanes el vaig enxampar furgant al calaix dels ganivets. Ahir em va desaparèixer el sac de lona on guardo els ganxos del peix... I avui això!

—Però, després de l'última dolenteria, l'Alfred ens va prometre que no tornaria a fer-ho. Aquest avió, el pot haver fabricat qualsevol! —va argumentar la senyora Hitchcock.

—Ah, sí? —va etzibar el peixater amb la seva veu inquisidora—. I què me'n diu, d'això?

L'home es va treure de la butxaca un tros de fusta verda, el va empènyer amb fúria i el va mostrar als senyors Hitchcock. Va obrir la mà i l'Alfred va poder entreveure l'ala del seu *Coanda-1910*, ja inserible. Més o menys al mig del tros de fusta i escrites amb un dubtós bon pols, es podien llegir les lletres «A. H.», en color gris fosc.

L'Alfred va recordar com li havia costat recrear els plànols de l'avió i el temps que havia trigat a reunir tots els materials per fer-lo volar. Se sentia orgullós d'haver pogut construir la rèplica del *Coanda*, una autèntica revolució de la ciència, amb les poques coses que tenia al seu abast. Per això havia decidit de culminar la seva obra gravant-hi les seves inicials a l'ala dreta. Ara allò només serviria per inculpar-lo, i tanta feina només aconseguiria ficar-lo en més problemes.

El senyor Hitchcock va empassar-se saliva i va agafar el fragment de fusta verda entre les seves mans. A mesura que els seus ulls escodrinaven el petit tros d'ala, aquests es tornaven més i més temerosos rere els vidres de les seves ulleres. Finalment, i

després d'un llarg silenci, va alçar la mirada i va tornar a posar el tros d'avió sobre la superfície del taulell.

—Li asseguro que el meu fill no tornarà a causar-li més molèsties, senyor Fisher —va sentenciar mirant l'indignat peixater—. En pot estar ben segur.

* * *

El pare de l'Alfred no semblava tan irritat quan deu minuts abans s'havia acomiadat del senyor Fisher davant l'entrada de la seva botiga. Ara semblava com si tot l'enuig li hagués arribat de cop i ho pagués amb la solapa de l'uniforme del col·legi de l'Alfred, que, mig en sopols i aterrit, es preguntava cap a on anaven amb tanta pressa.

El senyor Hitchcock esquivava amb pas ferm la multitud que caminava al llarg de High Road. Arrossegava el seu fill rere seu, que prou feina tenia a ocupar-se de no caure a terra mentre s'esmunyia entre els vianants que el seu pare anava deixant enrere.

—S'han acabat les teves històries! M'entens? —cridava el senyor Hitchcock amb la seva veu rude i neguitosa—. No et vull tornar a veure enfangat amb les teves ximpleries, ni regirant per casa, ni molestant el veïnat!

L'Alfred no s'atrevia a dir ni piu. Era com si el seu pare s'hagués transformat de sobte en el peixater, i si jutjava per la congestió del seu rostre, la cosa no estava per a estupideses.

—No entens que la teva mare i jo treballem molt dur cada dia perquè ara vinguis tu i ho espatllis tot? —el senyor Hitchcock continuava cridant—. Tens el cap ple d'ocells i, si no ets capaç de comportar-te com correspon, hauré d'assegurar-me que ho aprenguis d'una vegada per sempre.

Què significava allò? Cap a on es dirigien? Les paraules ressonaven a sentència de mort i l'Alfred les va sentir a l'estómac com punxades glaçades que se succeïen l'una rere l'altra. En aquell moment hauria desitjat desaparèixer, no existir, haver inventat algun artefacte que el fes evaporar-se de cop. Però semblava que la tragèdia es palpava cada cop més, a mesura que avançaven carrer avall i deixaven enrere el barri, casa seva i la botiga.

El senyor Hitchcock va tombar a la dreta i, després d'un parell de carrerons, un altre cop a l'esquerra. Finalment, la seva destinació va aparèixer rere un carro de repartiment que va aixecar una pols espantosa. No podia ser veritat; es trobaven davant la co-

missaria de policia. L'edifici de façana de pedra grisa s'alçava imponent, mirant-lo de manera inquisidora. L'Alfred sempre havia tingut por de moltes coses que per a la resta del món podien ser normals i quotidianes: no suportava les altures, odiava els ous, i com no podia ser d'altra manera, tenia un pànic atroç dels agents de policia. El seu pare ho sabia prou bé, i potser per això es trobaven davant d'aquella mola plena de senyors amb uniforme blau fosc. Però abans que el nen pogués reaccionar, el senyor Hitchcock el va agafar de l'orella i tots dos es van introduir pel forat de la porta giratòria.

* * *

Les cames de l'Alfred tremolaven mentre esperava que el seu pare acabés d'explicar el cas al comissari. Es trobava a l'altra banda dels finestrals que separaven el despatx del cap de la resta de la comissaria. Podia apreciar els gestos deformats del seu pare, els quals l'assenyalaven com si es tractés d'un delinqüent que calgués aniquilar. El comissari Churchill escoltava tot l'afer assegut a la seva cadira de fusta fosca. Era un home gros i amb una certa ele-

gància. Portava un vestit de llana grisa a joc amb les seves ulleres i s'acaronava les puntes del prominent bigoti mentre atenia la conversa del seu pare.

Després d'uns minuts, el senyor Hitchcock va acabar la seva sessió incriminatòria i el comissari va assentir un parell de cops. Aquest es va aixecar, va mirar a través del vidre del despatx els ulls de l'Alfred i va dibuixar un somriure maliciós.

* * *

—Cinc dies?! —va cridar l'Alfred després de conèixer la seva sentència.

—Efectivament. Cinc dies al calabós faran que s'adoni de la diferència entre llibertat i llibertinatge —va amenaçar el comissari.

L'Alfred se sentia l'ésser més insignificant de la faç de la terra. Des que havia entrat en aquell horrible edifici havia intentat per tots els mitjans no posar-se a plorar, però no podia aguantar-se més i les llàgrimes van començar a humitejar-li les pupil·les. Va mirar el seu pare, però va ser inútil. Aquest l'ignorava d'una manera inflexible i ell amb prou feines podia dir res.

—Entengui que sóc el comissari d'aquesta ciutat i que és el meu deure aplicar la disciplina necessà-

ria perquè individus com vostè aprenguin tal com és.

En veure tot el que se li acostava, l'Alfred frisava en desitjos de clamar per la seva innocència. El problema és que mai no s'havia vist capaç de lluitar contra els càstigs injustos.

—Però jo no he fet res! Només he construït un *Coanda-1910*, l'avió més impressionant del nostre temps, i amb tanta mala sort que, en volar, s'ha emportat la mitja perruca del senyor Fisher!

L'Alfred es va quedar una mica sorprès. Les paraules li havien aflorat dels llavis sense que el seu cap li hagués donat permís per parlar.

—A més d'insurrecte, vostè és un mentider! —va exclamar indignat, el comissari—. Aquests aparells són construïts per quatre bojos que es fan dir científics, i vostè pretén fer-me creure que ha aconseguit imitar els seus extravagants procediments. Tranquil, senyor Hitchcock, jo m'ocuparé que el seu fill trobi la humilitat que necessita dins dels murs d'aquesta comissaria. Zelador! —un funcionari va acudir de seguida després de l'ordre del comissari—. Tanqui aquest murri a la cel·la més fosca del nostre calabós.

L'Alfred es va aixecar completament derrotat i va començar a caminar davant del zelador.

Quan ja havia sortit per la porta, el comissari Churchill va desarmar les seves agres maneres amb una riallada enorme.

—I diu que aquest avió s'ha emportat la mitja perruca d'en Fisher?

—I tant, senyor comissari. No sé què fer amb aquest noi. Tinc por que qualsevol dia esclatem tots pels aires. Sempre està fent experiments estranys amb tot el que troba pel barri. De tota manera, no estic gaire convençut que una nit al calabós sigui un càstig adequat. Potser estic sent massa dur. Ha dit vostè que a la cel·la més fosca?

—Tranquil, William, les cel·les d'aquesta comissaria tenen unes condicions excel·lents —va riure irònic en Churchill—. Estic convençut que una nit de reflexió el farà escarmentar.

* * *

Ser pres era codemnadament avorrit. L'Alfred pensava que devia fer cent anys que estava tancat en el seu minúscul habitacle, però quan va demanar al zelador que li digués l'hora, només havien passat deu minuts des de l'últim cop que li ho havia preguntat.

El cau on es trobava no era precisament un lloc còmode. No hi havia ni una miserable cadira sobre la qual asseure's, i l'única opció era fer-ho a terra. Allà dins feia molta pudor i hi feia fred. A més, l'Alfred va començar a sentir un gran buit a la boca de l'estómac, quan el més segur era que aquella nit no hi hagués sopar.

Almenys, entre els llargs barrots de ferro es podia entreveure el carceller que vigilava les quatre cel·les dels calabossos. Estava assegut en una banqueta minúscula amb cara de pocs amics i mirava embadalit la filera de formigues que en aquell moment peregrinaven pel terra de ciment. De segur que la seva feina no era gaire divertida.

Passat un parell de minuts que semblaven transcórrer com hores, la gran porta de ferro que comunicava el calabós amb la part de dalt es va obrir de sobte. Van aparèixer dos homes vestits de negre que van avançar pel passadís de les masmorres. Només d'advertir la seva presència, el carceller es va aixecar d'un bot i es va personar davant seu disposat a seguir les seves ordres. Devien ser persones molt importants.

Els dos homes, que semblava que fossin un

capità i un subordinat, van xiuxiuejar alguna cosa a l'orella al carceller. Tot seguit, aquest els va acompanyar cap a la cel·la del fons, que estava enganxada a la de l'Alfred.

De cop, una veu esfilagarsada va sorgir rere els barrots del costat.

—Sóc innocent!

El nen no havia caigut en la possibilitat que hi hagués més presos a part d'ell en aquella masmorra freda i desassossegant. Quan el carceller el va introduir al seu habitacle, ell no havia pogut apreciar cap altra figura entre l'enfilall de barrots veïns. Tampoc no havia sentit cap mena de presència i ni tan sols havia escoltat cap altra respiració que no fos la seva pròpia. Però de sobte es va adonar que havia estat tot aquell temps al costat d'un paio que devia haver dut a terme odioses malifetes. I va començar a tenir por un altre cop.

El soroll del cademat del costat el va tornar un altre cop a la realitat. El zelador va empènyer la porta de barrots de la cel·la contigua i el capità i el seu acompanyant es van llançar a dins. L'Alfred va començar a sentir els forcejaments dels nouvinguts i de l'estrany que habitava al calabós veí.

—Per molt que t’hi resisteixis sabem que vas ser tu, així que no t’inventis trucs. Ara vindràs amb nosaltres i ens diràs finalment la veritat.

El suposat rufià semblava resistir-se a sortir de la cel·la, però finalment va cedir davant la força dels dos agents de la llei. Es va quedar aturat enmig del passadís mentre el capità li col·locava unes manilles sobre els seus canells tremolosos.

L’Alfred es va acostar a mirar a través dels barrots. El pres era un individu fort i vigorós, tot i que el seu aspecte era el d’un ésser derrotat. Les faccions del seu rostre fosc el feien semblar més gran, però les seves grans pupil·les de color verd el delataven com un paio amable i sense falsedat. No semblava ni de bon tros un bandit o un assassí.

L’home es va adonar de cop de la presència de l’Alfred i el va mirar amb els seus ulls enormes. El noi va retrocedir dues passes, espantat. La mirada d’aquell home era tan imposant que ofegava el petit espai que hi havia entre tots dos.

Tot d’una, aprofitant que el capità s’havia allunyat un moment per escorcollar la cel·la, ja buida, el desesperat pres es va llançar contra els barrots del cau de l’Alfred.

—Si us plau! Ajuda'm! He de sortir d'aquí!

L'angoixa d'aquell home implorava una resposta, qualsevol so o moviment que li indiqués una certa compassió, però l'Alfred estava tan espantat que no aconseguia ni pestanyejar. En canvi, va quedar-se immòbil i intrigat per aquella estranya petició.

—Busca l'Agatha... Només ella em podrà ajudar! —va cridar l'home amb desesperació.

No va haver-hi temps per res més. El capità i el seu acompanyant se li van llançar a sobre com dos gossos de presa tractant d'evitar que el paio continués amb l'espectacle. El van agafar de la pitrera i el van portar a rossegons pel passadís. L'Alfred contenia la respiració mentre sentia el so de les soles de l'estrany sobre el paviment i va recordar aquells ulls verds plens d'angoixa. Tan sols en un parell de segons va comprendre que aquell home deia la veritat i que només tindria aquella oportunitat per esbrinar el que estava passant. Va aplegar forces i es va aferrar als barrots de la seva cel·la. L'individu ja desapareixia per la porta de ferro de la masmorra, immobilitzat per aquells dos homes.

—On puc trobar aquesta Agatha?! —va exclamar l'Alfred.

L'home va tombar el cap i va tornar a resistir-se, com si s'hi jugués la vida.

—Agatha! Agatha Miller! —va cridar des del fons del passadís—. Al 27 de Brown Street! Digues-li que és en Víctor qui t'envia!